

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Homiliæ Adm. Illvstris Ac R.dissimi Domini D. Fr.
Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ
Episcopi Barbastrensis & Albarrazini Ord. FF.
Prædicatorum**

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, Anno M.DC.XLIX.

§.20. Vt Deus in anima remaneat requiritur dispositio ad eius receptionem cum regognitione eius magnitudinis & propriæ nostræ humilitatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53084](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53084)

VIII. Mulieris Summorum argumentum de Elifae miraculis.

ut, quod nimirum quotiescumque civitate transisset signa pararet præstantissima, domusque singularibus civibus, quæ ipsi à Deo impetrabat, afficeret. Virtutem autem hanc animo revolvens sic argumentatur: quod si transitu adeo modici temporis quo per civitatem Elifæus transibat, tam præclara conferret incolis beneficia, quam multo præstantiora & digniora conferret, si sedem in ea figeret diuturnam: unde hæc viro suo communitur: Domine mi, vir hęc est non in finem mentis, stupenda operatur quæ, unquam intraverit, licet tantum transeunt: si tali per transientem efficiat, perpende quam insignia futura sint illa bona quibus nos ditabit si nobiscum hæret permanenter. Amabo, introduceamus illum in domum nostram ut fixum hic habeat domicilium eoque sine cubiculum illi præparemus, lectulum, mensam, sedem & candelabrum: nec hæc necessaria mansioni; advertens sibi subrogari nobiscum maneat: etenim venissima loquor, bonis assistam abundabimus. *Animadverto quod vir iste sanctus est, qui pervenisti per nos frequenter faciamus ergo et candelabrum parvum, et ponamus in eo lectulum; & felici omne mulieris consilium eventum habuit: ut enim Prophetam in domum recepit, optatumque ab illo beneficium consecuta est, tantaque præstitit illi vates dona ut serventissima eius excederent longe desideria.*

IX. Christo in SS. Sacramento appropriatur.

Si igitur propter meritum hominem tantum ob eum inveniuntur in timore gradum, qualem in Elifæo suspicimus, tam præclara sequantur dona domum illam in qua permanentem habitat, & ipse quasi in gratitudinem hospitij velit singulariter se ostendere benefactorem idque tanta prærogativa ut omnia illa excecet quæ vix modo in illius civitate præstiterat emolumentum: quid de Christo Domino dicendum, qui verus est Deus fons & origo de quo omnia proficiunt bona natura, gratia, & gloria: Deus à quo bona cuncta pro adveniunt, & qui benefactor est adeo liberalis ut suis etiam laicis inimicis: quibus non beneficiis anima nostra dabitur si ingressum illi dederit permanentem, recipiens illum in SS. Sacramento? Si transcendendo tantum innumera tibi contulerit beneficia, explico me, si propter vitam hominum inspirationem quam habuisti, propter unum subveniendi pauperi desiderium, propter brevis tempus brevis impetum orationi sponte & dilectione tanta fuisti delibutus, quanta, ipsa te docente expectentia, gaudium fuisti: quid erit si debita illum præparatione recipias, & cubiculum illi offeras oratum,

quo illum obstringas ut tam diuturna tecum mansione habeat, quanta vita tua fuit decem? si ex unica confessione iudices te quietum & sedatum, nec non omnis humeris tuis excussisse gravissimum, quo tibi halitus præcludatur ex quo nihil tibi poterat afferre gaudium: si illum semper tecum habeas in SS. Sacramento quando contemneris accessis præparationis, quas desideras, quos favores, quæ non solum de calce tibi communicabit?

Quando per te transiit & quidem velociter, dum eum consideras preculum Matris parissime vbera lambentem, suum tibi sanguinem, suamque vitam propriam, gloriam tibi promittentem, suavitissimam tamen tibi proocetero-nerosiduum, gaudiumque immensum ex eo quod perpetuas illum tam insignem tuum benefactorem: quid futurum si pertransierit anima tua haberet mansionem? Ne foret illa in perditas illum accede illum recepturus, cubiculum præpara, lectulum & mensam: si namque hoc faceres, experteris, in eo habere te amicum, qui ex amore amicitia tuæ præclarioribus te donis quam inimicos cumularet, & Patrem, qui ex amore paternali te velut filium suum remuneraret illa prærogativa tibi subveniens, quam pater requireret filij suis addictissimus, ut omnes singulari quadam præstantia demulgeretur: etenim ipse in anima tua residens, nihil superet ulterius desiderandum, hinc ergo sequeretur quod ipse tibi supra omnem modum indulgeret.

§ 20. Ut Deus in anima remaneat requiritur dispositio ad eius receptionem cum recognitione eius magnitudinis & propria nostra humilitatis.

Cum primus huius Sanctissimi Sacramenti effectus sit illuminare intellectum loco supernaturali quæ magnitudinem cognoscat beneficiorum quæ Deus in hoc ille præstat, & etiam indignitatem vilis suæ quam in se fateri debet: requiritur ut ad fruendum caritatis donis quæ Deus in illo nobis contulit, ne præparemus velut ad recipientem licet quæ cogitare potest intellectus nostro visum Divinum & fixum in supernaturali: Hæc autem dispositio cognoscere potest esse debet nostræ indignitatis: tanto beneficiorum prærogativa namque (exode mi) accedat ad eum: animo est illi superbo & exiguis tuas ignorans vires a lux est Intellectus superbos non illuminans, pauperes vero humiliter

seque extollens, arrogantem autem confundens: hoc enim ait D. Thom. in Antiphora ad Magnificat eius solemnitate. *Pone suavitissimum de celo profusio esurientes reple bonis, fastidiosos desites dimittens inanes.*

111. 1701. Mystica illa columna ex mente D. Augusti. 1702. 1703. Christum præfiguravit, quam Deus mediâ statu inter Ægyptios & filios Israel: etenim secundum conditionem cuiusque dicere possunt figuram fuisse SS. Sacramenti. Columna enim dicitur Ecclesie, cum ipse sit qui virtute sanguinis sui illam fulciat, & cuius luce cognitionis quam in illo nascimur, ambulantes tota securitate per innumeras huius mundi desertas. Similiter illud Deus inter Ægyptios & Israelitas nempe inter mundi comparum & glorie sectatores, qui in eo velut in Ægypto Ægyptij perambulavit: ut enim exponit D. Hieron. & Greg. Ægyptus hunc mundum præfiguravit ob prægrandes operum illius confusiones & ita per illum velut per Ægyptum ambulavit, quicunque affectum suum & fiduciam eius glorie & ambitioni asserit: sunt enim, teste D. Thom. diuites atque invidiosi. Israelitæ illi sunt, qui ab huius mundi laboribus expediti in cognitione miseræ suæ & vilitatis, sursum ad Deum cogitationes attollunt, magnitudinis eius & excellentiæ facti contemplatores & velut in electores. Israel enim significat: *Videns Deum*. Humiles: nam D. Thom. cupidus vocat & Esurientes bonorum cælestium: *Esurientes*. Omnibus datur quia omnes accedere possunt illum recepturi: *Sumit unus sument mille*. Verumtamen licet omnibus detur, sicut Columna illa omnium oculis Israelitarum & Ægyptiorum exponebatur, diuersimode tamen se habebat ad utroque: Israelitis noctibus lumen ministrabat: clausuram & velut ignis contra noctis frigora eos protegebat: de die vero erat velut vmbra- culum quo solis radij detinebantur ne calore suo illam adferrent illis molestiam. Ægyptios autem exercebat, viamque præcludebat ne iter suum insequerentur ob malam qua laborabant animi dispositionem. Hic effectus est SS. Sacramenti: superbos etenim & arrogantes, mundana gloriâ legnaces cui fidentes eius oblitiscuntur cui fidere tenebantur, illos inquam obnubilat, suscitque in operibus obfuscat: etenim propter malitiam a cecedunt ad illud dispositionem, quod illis esse debuerat vilitas, in noctem vertitur & venenum: *Mors est malis vita bonis*: talibus mors est & perditio, sicut bonis & humilibus, vita vitæque suæ detestatio: etenim lucem illis infun-

1704. 1705. 1706. 1707. 1708. 1709. 1710. 1711. 1712. 1713. 1714. 1715. 1716. 1717. 1718. 1719. 1720. 1721. 1722. 1723. 1724. 1725. 1726. 1727. 1728. 1729. 1730. 1731. 1732. 1733. 1734. 1735. 1736. 1737. 1738. 1739. 1740. 1741. 1742. 1743. 1744. 1745. 1746. 1747. 1748. 1749. 1750. 1751. 1752. 1753. 1754. 1755. 1756. 1757. 1758. 1759. 1760. 1761. 1762. 1763. 1764. 1765. 1766. 1767. 1768. 1769. 1770. 1771. 1772. 1773. 1774. 1775. 1776. 1777. 1778. 1779. 1780. 1781. 1782. 1783. 1784. 1785. 1786. 1787. 1788. 1789. 1790. 1791. 1792. 1793. 1794. 1795. 1796. 1797. 1798. 1799. 1800.

1801. 1802. 1803. 1804. 1805. 1806. 1807. 1808. 1809. 1810. 1811. 1812. 1813. 1814. 1815. 1816. 1817. 1818. 1819. 1820. 1821. 1822. 1823. 1824. 1825. 1826. 1827. 1828. 1829. 1830. 1831. 1832. 1833. 1834. 1835. 1836. 1837. 1838. 1839. 1840. 1841. 1842. 1843. 1844. 1845. 1846. 1847. 1848. 1849. 1850. 1851. 1852. 1853. 1854. 1855. 1856. 1857. 1858. 1859. 1860. 1861. 1862. 1863. 1864. 1865. 1866. 1867. 1868. 1869. 1870. 1871. 1872. 1873. 1874. 1875. 1876. 1877. 1878. 1879. 1880. 1881. 1882. 1883. 1884. 1885. 1886. 1887. 1888. 1889. 1890. 1891. 1892. 1893. 1894. 1895. 1896. 1897. 1898. 1899. 1900.

1901. 1902. 1903. 1904. 1905. 1906. 1907. 1908. 1909. 1910. 1911. 1912. 1913. 1914. 1915. 1916. 1917. 1918. 1919. 1920. 1921. 1922. 1923. 1924. 1925. 1926. 1927. 1928. 1929. 1930. 1931. 1932. 1933. 1934. 1935. 1936. 1937. 1938. 1939. 1940. 1941. 1942. 1943. 1944. 1945. 1946. 1947. 1948. 1949. 1950. 1951. 1952. 1953. 1954. 1955. 1956. 1957. 1958. 1959. 1960. 1961. 1962. 1963. 1964. 1965. 1966. 1967. 1968. 1969. 1970. 1971. 1972. 1973. 1974. 1975. 1976. 1977. 1978. 1979. 1980. 1981. 1982. 1983. 1984. 1985. 1986. 1987. 1988. 1989. 1990. 1991. 1992. 1993. 1994. 1995. 1996. 1997. 1998. 1999. 2000.

dit quia in omnibus suis se dirigant operibus quibus cæli gaudia consequantur.

Hinc eorum perpende nequitiam qui illum recepturi accedunt superbiæ & arrogantia: mala dispositione tumidi: hæc quippe est species quædam superbiæ quæ beneficijs respondent sibi à Deo in SS. Sacramento concessis. Nunc igitur inquit Deus, mutationem faciam, quam totus mirabitur orbis: arrogantem enim seque igneantes humiliabo, confundam & obsecabo, humiles autem extollam, glorificabo & illuminabo. *Idcirco ego addam ut admirationem faciam populo huic, superbos intelligit & protervos sub nomine populi sui protervi & contumacis. Miraculo grandi & stupendo. Septuaginta transferunt: Ideo ecce ego addam ut commutem populum istum, & commutabo eos.* Propter elatum & contumacem eorum animum, mutationem faciam miraculo grandi & stupendo. Miraculo hoc grandi & stupendo potest intelligi SS. Sacramentum: cum in illo omnia Dei mirabilia comprehendantur: *Memoriam fecit miraculum suum* quia in hoc SS. Sacramento mutationem facit Deus prouidem in communicantibus: & quænam hæc: *Prudentia à prudentibus eius absconditur.* prudentiam intelligit mundi prudentiam qui superbe nimis se mundi legibus gubernet, censentque hanc summam prudentiam mundi statuta sectari. Mundus prudentiam ipse consecrationem status eiusque incrementum opinionem, nomine viri honorat, & ita ut prudentem indicat qui mundum faciliates suas sic angere nouit, ut licet cum prudentia detractioe facultatis pauperum, suas extollat, tes-

IV. Et hoc est miraculum grande. 172. 173.

domumque suam reddat illustriorem: similiter inter prudentes recenset qui quoad materiam vindictæ nullam vult remittere iniuriam quamcumque sibi illatam, vindictæ in sempiternum flagrantissimus, & hunc appellat honoris felicium: inhonestum vocat continentem, adulator est orator, ambitiosus vir dicitur honorificus, maleficus, audax acutus, fallax sapiens reputatur: tales appellat laudantque mundus prudentes: humilem vero, iniuriam immemorem, malepari, & famæ denigrata reparatorem, hos omnes ut recordes, imprudentes reicit & inglorios.

V. Qui sint mundi prudentes. 174. 175.

Novis igitur (ita Deus) quod in hoc miraculo omnino mirabili facturus sum stupendam nimis mutationem: nam eos quos mundus extollit ut prudentes & sublimes, sequetur perditio & humiliatio: non enim illis fruentur bonis quibus hoc SS. abundat Sacramentum, non eos eius gratia dirabit, & ob perniciem eorum

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

rebellionem & parvam cognitionem, torrentem eius impediunt, ut nullo modo bona hæc consequantur, atque per hoc summa dei confusionem, humiles autem ad statum etiam dignitatem & beneficiorum magnitudinem perquam Divinis affluent bonis, & magnificabuntur. Hoc in illis in plebitur quod notat D. Aug. de Naaman & Giezi. Naaman leprosus, Giezi mundus: potro Naaman. Eliso obtemperat, propriam agnoscit miseriam, seque Prophetae humilis aduoluit. Giezi illi refragatur, & propriae fidei ammittit beneficium illud despiciat, quod illi præstare potest. Eliseus, propriae auctoritatis adulator & alienæ asperator. Sic enim Mutentur ergo conditiones munditatis Giezi apparet in Naaman, & lepra Naaman perfundatur Giezi: Vero tempore duplex virtus ostenditur, & gemina potestas SS. Propheta demonstratur. *Curatur Naaman Syrus & lepra Giezi perfunditur, sermo Syro sibi glorian attulit, & sermo perfido in vultu panam, alius suis redditur sanus, alius eundem ostenditur maculatus.* Elegantissimis operaretur hanc declarationibus exponere mutationem, qua Chirillus superbos & elatos confundit, & humiliat eos qui proprijs fideles viribus regulas iniqui volunt superbiae ad quas mundus suos colit sic sua gloria, & peritura maiestate: etenim mundanis his affectibus irretiti recipere volunt SS. Sacramentum, confusione, calamitate, & miserijs plenissimi: quandoquidem illis privati bonis quæ Deus illum digne recipientibus distribuit, cum bona sint gloriæ, celestiumque opumque celestium: non possunt nisi inire ad infelicem, calamitosum, & ignominiosum deiectionis statum, ut erque conditionem: etenim deficientibus illis gratia bonis, bonis illis non fruuntur, quæ talia sunt: vero humiles & à mundo defectos, qui propriæ humilitatis, Deique magnitudinis præmia cognitione ad eius se disponunt receptionem, illo: inquam transmutabit: *Miraculo grandi & Augendo.*

70
VI.
Allegoria
de Naaman &
Giezi.
4. Reg. 5.

D. Avgvs.
Ser. 207.
de temp.

VII.
Discrimine
inter
mundanos &
humiles.

Illos etenim promouet Deus ad statum veri filij sui intellectum eorum illuminat, ut clarius eum cognoscant, voluntatem corroborat, ut feruentius illum diligant, inmensis gratia bonis cumulat, virtutibus in supernaturalium exornat eminentia, omnibusque affatim beneficijs afficit, cum Deum ut suam habeant qui illos illustrat. Cæli illi stellati in oculis mundi, qui in statu legum eius ac pompa locum obtinent eminentem, terra sunt o secura, polluta, execrabilis & inmundi: illi vero humiles terra delecta in cognitione propriæ miseræ, cæli sunt mille

stellis radiantes, mille coruscis virtutibus quibus illustratur & splendescunt: ut enim est humilis impetus gratia perfundit, opulenti, gloriæ eiusque splendoribus reddatur illustres. Hoc Dominus per Ezechielem præmonuit *Et sicut erant omnia ligna Regionis, quia ego Dominus humilium & lignum sublimis, & exaltati lignum humile, & exaltati lignum viride, & frondere feci lignum aridum.* Homines ne cupiat Regionis illius arborum, quia Deus illos in hoc mundo plantauit, velut arbores fructum referent bonorum operum. *Lignum pomiferum faciem fructum iraxa peruenit suum.* Sciens igitur, ita Deus, omnes homines, quod sicut Deus, humiliati lignum exaltatum & superbum, humile vero exaltatum locumque dedit & dignitatem, arborem sterentem & luxuriantem Iamvanti sterilitate, hominem qui virori suo & perimmi confidens inanimiter rapere super se, ita arefeci, ut tantum seruiat ignibus elca, emarcidus & mortuus: humilem vero virtutibus fecundati admirandis talempque efficit ut Diuina hac fecunditate in statu gratiae pjs semper increfceret bonorum operum augmentis. Quia huius Diuini fontis aqua illum rigant, quibus omnigenis virtutum ac doctorum supernaturalium fructibus affatim abundant. Illos ro. celestis Diuinae gratia non perfundit, vnde illa di sciens, omnibus spoliatur bonis, & ita à Deo derelicta: Diuina misericordia se tormente in suspensum & velut sterili atque destitutum Dei inopes emanescent. Ut enim Deus superbum, arrogantem & contumacem celestiter pertransit, in eius non manet anima, vnde sine succo deserit illum, aridum, & mysteriorum suorum rodem & ignorantem, sicut è contra in paupere & humili sistit: manente iugiter. *Ecce sua eum collustrat, gratia: in: rore fecundat, domisque dicit eum in simis.*

Quot à mundo in honore habros, & prudentium nomine laudatos exaruisse obliuiscimus. Quot nobiles ita omni spiritu, Deo, cælestibus delectijs, & deuotione legimus arefactos? Et quot pauperes spiritu diuites, delectijs celestibus affluentes, & consolantibus certummodo gratia spiritualibus? Vnde hoc? Indebitas dispositione, modica cognitio Diuinae celestium quibus communicatis: & quare tibi Diuina eius inspirationibus rebelli, misericordiarum obliuio, & promissionum asperatori daturus est illas delectias quas ijs communicat qui illis tantum fideles velut ab illo dependent quod Deus illi est concessurus, ut bonis eius permantur: *Tonus reuocis afficeris, hic tu delecti sunt oculi, huc con-*

domi curat, hic coetuum sedem sibi fixit: & contendit ut Deus te delicijs deinceps, quas instantium tribuit, qui velut caelestes affectibus terrenis expediti vivunt ac si purissimi essent spiritus? Non in inhiis nisi lucris tuis, opibus, honoribus, voluptatibus ac recitationibus, Deumque non nisi transeuntiter habes, & intendis ut ipse thesaurus te cumulet quibus illos tantum honorat apud quos permanenter hospitat. Accedit Christus vel natus in mundo, vel in stabulo à Regibus adoratus, vel mortuus vel redimtus, & omni spiritu vacuus languescis, de terra factum te non attollis, nec pio quidem seruens desiderio. Rorem illum supernum non attendis, nec gratiarum Dei pluviam ex SS. profluentem faciatis, & quæteris horum mysteriorum

tibi fructum denegari? Oportet ut primo terrenos de voluntate tua extirpes effectus, intellectum ad immensa illa bona suscipere attollas quæ Deus in celo in præmium tuis præparavit: ut in remoto omni obstaculo cursumque rei Christianam mentem in te suscipere merearis, quatenus pluvia gratæ suæ in hoc SS. Sacramento, tuas nobis gustandas offerat delicias, ad suavos alliciat bonitatem, nobis augeat virtutes, & hæc omnia nobis proficiant ut Deum permanenter complectamur, nam permanens in nobis nequaquam nos desideret usque dum perpetuo & ineffabili illum gaudium possideamus, iam magis vitam nobisque in caelesti gloria viciniorum: Ad quam nos perducatur Pater, filius, & Spiritus S. Amen.

HOMILIA IV.

DE VITA QVAM DEVS

COMMVNICAT EVM IN SS. SACRAMENTO RECIPIENTIBVS.

Sicut misit me vivens Pater, & ego vivo propter Patrem, & qui manducat me vivet propter me. Ioan. c. 6.

1. Christus vivens est de nos palantes. 2. Ratio similitudinis.

DIVINO plane consilio Christus Ecclesiam suam vineæ comparavit: quia ipse velut vitis eius principalis illam erat facturus, & fidelibus suis ut sacramentis multiplicatur: nam sicut filij sui ad ipso dominos recipientes insufficientes gratiarum, illum fructibus caelestium virtutum prestantissimis exornant, cuius opera in singulis opera sunt vitæ: quia per illam vitam sit i comparant & lucrantur æternam. Hoc idem Dominus alio loco exposuit, ubi se vitem appellans huius vineæ caelestis primarium, conditiones ad eam proprias fidelibus ut palmitibus suis: quatenus illi adhaerentes ornamentum eius & decorem adaugeant, quibus Ecclesia S. dilaturatur, dum filiorum suorum longe latèque extenditur incrementis: *Ego sum vitis vera. Veritatem huius similitudinis qua se Christus, nuncupat vitem probat eleganter D. Thom. Sicut vitis licet def-*

pecta videatur, omnia tamen signa excedit in dulcedine fructuum: ita Christus, est mundo de sepe visus videtur, quia pauper erat, & ignobilis videbatur, & ignominiam sustinens, tamen dulcissimos fructus produxit, secundum illud: *Fructus eius dulcis gutturi meo.* Quis enim corticem noians vineam cooperientem non indicabit eam potius inutilem? videtur enim nihil habere posse quod in ea quis magnificari quis in o conselit illam ut abiectam, sterilem & ascerentem. Porro si fructum tempus expectaveris, betrosque gustaveris maturos, nihil illa suavius, nihil gratius, nihil quod alijs arborum fructibus queat in dulcedine comparari. Talem Christum esse dixeris: quoad exteriora, pauper est, vili habitus, & nullus affimationis, ignominij contempti que emulum abiectissimus. Porro si fructum eius autuleris eumque gustaveris, aliam longe feres sententiam, effertes eum enim ut omni melle dulciorum: cuius sua itatis testimonium his veris sponsa declarat: *Fructus eius dulcis gutturi meo.* Ut talis igitur vitis Ecclesiam fecundare incedit

1. Ratio similitudinis.

